

Arrest

nr. 135 243 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 9 juli 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 9 juli 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending van artikel 9bis en volgende, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van goed beleid, van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak, en van artikel 8 van het EVRM.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partijen voeren de schending aan van voornoemd artikel 9bis en volgende, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid, van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak, en van artikel 8 van het EVRM.

In een eerste onderdeel van hun enig middel stellen de verzoekende partijen dat op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd werd en geen rekening gehouden wordt met de omstandigheden van de zaak en met hun “correcte situatie”. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing gesteund is op het feit dat de verzoekende partijen hun identiteit en nationaliteit niet op geldige wijze gestaafd hebben en zodoende de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld is. In de motivering wordt uitdrukkelijk verwezen naar de door de verzoekende partijen als identiteitsdocument voorgelegde stukken en wordt uiteengezet waarom deze documenten niet aanvaard kunnen worden. De verzoekende partijen kunnen zodoende niet voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de omstandigheden van de zaak en hun situatie en dat “op een helemaal stereotiepe manier” zou zijn gemotiveerd.

In een tweede onderdeel stellen de verzoekende partijen dat hun identiteit nooit is betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat “de wettelijke voorschriften voor de productie van een identiteitsbewijs aan ratio legis zekerheid over de exacte identiteit van de verzoekers te krijgen” en dat in dit geval “de zekerheid is wat het identiteitsbewijs dat de verzoeker heeft ingediend”. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geenszins ingaan op de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing waarin uiteengezet wordt waarom de door hen neergelegde documenten niet aanzien kunnen worden als een geldig identiteitsbewijs. Zij beperken zich tot te stellen dat hun identiteit nooit is betwist en, in de mate dat dit de betekenis is die aan voormelde zinnen van het verzoekschrift kan gegeven worden, dat er zekerheid over hun identiteit bestaat. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich beperken tot twee blote beweringen en op generlei wijze uiteenzetten waarom zij menen dat hun identiteit zeker is of op grond waarvan zij menen dat de in de bestreden beslissing ontwikkelde motivering aangaande de door hen neergelegde identiteitsdocumenten niet zou volstaan.

In een derde onderdeel verwijzen de verzoekende partijen naar hun integratie in België. Zoals hoger reeds gesteld heeft de motivering van de bestreden beslissing slechts betrekking op de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en heeft deze aldus geen uitstaans met de eventuele integratie van de verzoekende partijen. Dit onderdeel van het enig middel heeft zodoende geen betrekking op de bestreden beslissing en lijkt dan ook onontvankelijk.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen slechts in de hoofding van hun enig middel naar deze bepaling verwijzen, maar er in hun uiteenzetting niet op ingaan. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk. Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 20 oktober 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 december 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 6 oktober 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"VzP volhardt in haar verzoekschrift."*

2.5. Voor zover de verzoekende partijen op 20 oktober 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 6 oktober 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

3. Korte debatten.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET